

Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 06.06.1962, sp. zn. 5 Co 272/62, ECLI:CZ:MSPH:1962:5.CO.272.1962.1

Číslo: 31/1963

Právní věta:

Zamítavý rozsudek ve věci rozvodu manželství zakládá překážku věci pravomocně rozsouzené podle § 57 odst. 1 písm. c) o. s. ř., pokud po předchozím soudním rozhodnutí nenastaly nové skutečnosti, které samy o sobě nebo spolu se skutečnostmi, jež byly už předmětem řízení předcházejícího zamítavému rozhodnutí, mohou být podkladem pro závěr o hlubokém a trvalém rozvratu manželství.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 06.06.1962

Spisová značka: 5 Co 272/62

Číslo rozhodnutí: 31

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Manželství - rozvod, Řízení před soudem

Předpisy: 265/1949 Sb. § 30 142/1950 Sb. § 57

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obvodní soud pro Prahu 1 odmítl podle § 57 odst. 2 o. s. ř. návrh na rozvod manželství, podaný v roce 1961, s odůvodněním, že navrhovatelův návrh na rozvod byl krátce před tím zamítnut pravomocným rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 9. 11. 1961 a že v nynějším jeho návrhu nejsou uplatněny žádné nové skutečnosti, které by nastaly po právní moci rozsudku původního, ani neuplynula tak dlouhá doba, aby bylo možno při nesouhlasu odpůrkyně s rozvodem posuzovat věc podle § 30 odst. 4 zák. o právu rodinném.

Proti tomuto usnesení podal stížnost navrhovatel a vytýkal mu nesprávné právní posouzení věci. O rozsouzenou věc v daném případě prý nemůže jít proto, že dřívější rozvodové řízení se nevypořádalo se všemi rozhodnými skutečnostmi, zejména zcela pominuto před tím doznanou nevěrou odpůrkyně, takže v nynějším návrhu jsou nové skutečnosti, kterými se soudy dosud nezabývaly. Odporovalo by prý zásadě materiální pravdy, kdyby za takové situace se soud zabýval jen okolnostmi z doby po rozsudku ze dne 6. 11. 1961 a zcela pominul události předchozí, které nasvědčují tomu, že manželství účastníků již dlouhou dobu před tím bylo zcela rozvráceno z viny obou manželů. O tom navrhovatel nabídl další důkazy. Navrhl, aby napadené usnesení bylo zrušeno a soudu prvního stupně uloženo ve věci dále jednat a rozhodnout.

Městský soud v Praze rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil.

Odůvodnění:

Zásadní otázkou tohoto sporu je ta okolnost, zda zamítavý rozsudek ve věci rozvodu manželství zakládá překážku věci pravomocně rozsouzené podle § 57 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Stížnostní soud považuje v této otázce za naprosto nesprávný názor stížnosti, že v novém návrhu na rozvod manželství by bylo možno zabývat se okolnostmi, které se udály před předchozím pravomocným rozhodnutím, jímž byl návrh na rozvod zamítnut, protože takový názor popírá důsledky právní moci soudních rozhodnutí a vedl by ve svých koncích k negaci základních zásad soudního řízení. Stížnostní soud současně sdílí názor prvního soudu, že v řízení o novém rozvodovém návrhu se lze zabývat jen skutečnostmi, jež nastaly po předchozím soudním rozhodnutí, ovšem je třeba hodnotit je i v souvislosti s tím, co vyšlo najevo v řízení předchozím. Takový názor podporuje autoritu soudního rozhodnutí a splňuje i podmínku dialektického posuzování společenských jevů.

Soud prvního stupně dále správně uvedl, že nový návrh se skutkově, pokud se nepřihlíží k okolnostem z doby před dřívějším soudním rozhodnutím od tohoto neliší. Stížnostní soud sdílí tento závěr, jakož i jeho předpoklad, že tvrzená nemoc navrhovatele i se svými předpokládanými následky a příčinami spadá také převážně do doby kryté dřívějším soudním rozhodnutím. Nelze proto o návrhu jednat, protože není okolností, které nebyly nebo neměly být řešeny dřívějším rozvodovým řízením a kdyby soud přesto se okolnostmi dříve neuplatněnými a neuváženými zabýval, činil by tím dřívější soudní rozhodnutí vlastně nicotným.

Poukaz stěžovatele, že by odporovala zásadně zjišťování materiální pravdy, kdyby byl navrhovatel vyloučen z úsilí o nápravu věci, není případný. Kdyby šlo o okolnost, o níž navrhovatel v době dřívějšího řízení nevěděl a o níž se dozvěděl až po právní moci rozhodnutí, mohl by ji uplatňovat jako důvod obnovy tohoto dřívějšího řízení (§ § 197 a násl. o. s. ř.; srov. i Komentář k o. s. ř., díl I. str. 307). V daném případě ovšem jde o okolnost, o níž navrhovatel bezpečně věděl, protože ke své nevěře se odpůrkyně přiznala již řadu let před tím, a to způsobem, který nemohl stěžovatele nechat na pochybách o pravdivosti tohoto jejího prohlášení. Není pak zapotřebí nijaké právnické zkušenosti a znalosti k tomu, aby účastník v řízení o rozvod uvedl všechny skutečnosti, pro které považuje své manželství za rozvrácené. Jestliže některé okolnosti neuvede, lze z toho vyvodit, že se na vytvoření hlubokého a trvalého rozvratu nepodílely nebo byly již uplynutím času zhojeny.